

[Industriministeren]

Staten medvirkede så sent som i 1978 og 1980 ved tilvejebringelsen af et nyt kapitalgrundlag for Stålvalseværket. Staten indskød ved begge lejligheder 108 mill. kr. i selskabet som ansvarlig lånekapital samtidig med, at aktionærerne ved begge lejligheder forhøjede aktiekapitalen med 54 mill. kr. Staten påtog sig i 1978 garanti for i alt 213 mill. kr. for investeringslån, der blev optaget til fuldendelsen af den modernisering, som selskabet havde påbegyndt i begyndelsen af 70'erne.

Selv om jeg ved fremsættelsen af lovforslagene om disse kapitalindskud fra statens side pegede på, at Stålvalseværkets fremtid kunne være forbundet med risiko, mente dog såvel Stålvalseværket som industriministeriet, at der med den nye kapital var tilvejebragt et rimeligt grundlag til sikring af virksomhedens fortsatte beståen i forventning om, at det allerede dengang trykkede stålmarked efterhånden ville rette sig.

Det er derfor med skuffelse – som jeg ved Stålvalseværket deler – jeg må konstatere, at disse forventninger ikke kunne indfries, og at jeg derfor allerede på indeværende tidspunkt på ny må fremsætte lovforslag om en statslig medvirken til sikring af Stålvalseværkets fortsatte eksistens. Når de forventninger, vi gjorde os ved fremsættelsen af lovforslaget i 1980, ikke har holdt stik, må det ses på baggrund af, at der i 2. halvår 1980 indtraf en så omfattende og dyb krise på det internationale stålmarked, som ingen med rimelighed havde kunnet forudse. EF-Kommissionen måtte for første gang i Kul- og Stålfællesskabets 30-årige historie erklære åbenbar krise og gennemføre obligatoriske produktionsbegrænsninger og priskontrollerende ordninger. Krisen betød store tab for hele den europæiske stålindustri, og Stålvalseværket, som holdt industriministeriet underrettet om udviklingen, måtte i begyndelsen af dette år meddele ministeriet, at man måtte forudse en sådan situation, at virksomheden meget hurtigt måtte erklære betalingsstandsning med efterfølgende konkurs, medmindre der kunne gennemføres en finansiel rekonstruktion, der ville nødvendiggøre tilførsel af ny kapital i et sådant omfang, at statens medvirken på ny måtte anses som nødvendig.

Under hensyn til Stålvalseværkets store betydning for det danske samfund som stålleverandør bl. a. til vore værfter, som gen-

brugsvirksomhed, som betydende valutaindtjenende faktor og til det betydelige antal arbejdspladser blev det tilkendegivet virksomheden, at regeringen ville overveje at medvirke ved en sådan rekonstruktion, såfremt selskabet kunne tilvejebringe en plan, hvori der også var indeholdt rimelige bidrag fra anden side, herunder fra selskabets finansielle kreditorer, dvs. udenlandske og danske banker, og fra aktionærerne.

Selskabet har i de forløbne måneder arbejdet på at tilvejebringe en sådan rekonstruktionsplan. Industriministeriet har været holdt underrettet om forløbet og har i nødvendigt omfang deltaget i drøftelserne. Forhandlingerne har været særdeles komplicerede og derfor tidkrævende, hvilket er grunden til, at selskabet først i en skrivelse til industriministeriet af 11. maj 1981 har været i stand til at præsentere den samlede rekonstruktionsplan og anmode om statens medvirken i det her ved forudsete omfang.

Af selskabets skrivelse fremgår, at selskabet endnu ikke har opnået endelig tilslutning fra de implicerede parter til alle elementer i rekonstruktionsplanen, men det er under alle omstændigheder en forudsætning for alle parter, at planen gennemføres i sin helhed. Jeg vil således ikke gøre brug af lovens bemyndigelse, såfremt den forudsatte medvirken fra anden side ikke lader sig gennemføre.

Om enkelthederne i rekonstruktionsplanen tillader jeg mig at henvise til gennemgangen heraf i selskabets skrivelse, der er vedføjet lovforslaget som bilag, og til industriministeriets bemærkninger til lovforslaget.

Forholdet til EF giver mig anledning til et par bemærkninger. EFs hele stålpolitik er for tiden under revision. Der er enighed om, at der gennem kapacitetsnedsættelse og produktionsbegrænsninger kombineret med en gradvis afvikling af den statstøtte, som mange lande, og herunder også Danmark, yder deres stålindustri, må ske en tilpasning af udbudet til forbruget, således at priserne kan holdes på et rimeligt niveau. Der gøres et forsøg på at tilvejebringe en frivillig aftale under Kommissionens auspicer mellem de europæiske stålindustrier om en produktionsbegrænsning gennem en kvotaordning med dette sigte.

Den europæiske stålindustri er for sin eksistens, og dette gælder også Det Danske